

Bare balder i måneskin

Da jeg blev spurgt, om jeg ville fortælle om recovery i praksis på Nordisk Kongres for psykiatriske sygeplejersker, var jeg ikke i tvivl om, at jeg ville tage en bruger med. Det er nemt nok at stå med store armbevægelser og fortælle om alle ens fortræffelige tiltag, men det er brugeren, der sidder med svaret på, om det virker.

Jeg spurgte Luna, om hun ville med. Jeg vidste, at hun havde en vigtig historie at fortælle, da hun arbejder målrettet med sin egen recoveryproces. Hun er efter 51 år på institution netop flyttet i egen lejlighed.

Kun en uge før vi skulle af sted, blev Luna indlagt på psykiatrisk afdeling. Hun var blevet forelsket og havde svært ved at håndtere disse følelser. Selvom jeg havde læst mig til, at en recoveryproces ikke er en kontinuerlig opadgående proces, men at der kommer nedture, hvor den sindslidende øver sig og udvikler nye kompetencer, så vil jeg indrømme, at jeg var urolig. Luna forsøgte at berolige mig. "Det er ikke et tilbageskridt, men du må forstå, at det er svært at flytte hjemmefra som 51-årig."

Det slog mig, hvor dårlig jeg gennem tiderne har været til at hjælpe sindslidende med at udvikle andre mestringsstrategier end at benytte beroligende medicin, når der opstår frustrerende livssituationer.

Nogle dage efter var hun i fint humør. En sygeplejerske på afdelingen havde opdaget Lunas store viden om recovery, og det var godt for selvtilliden at kunne lære en sygeplejerske noget. Hun kom dog hurtigt ned på jorden igen, da ingen troede på, at hun skulle til Norge og undervise. Dette blev tolket som psykosesnak.

Ugen efter sad vi i flyveren. Der viste det sig, at Lunas kontaktperson led af en så veludviklet flyskræk, at Luna ikke fik tid til at overveje, om hun selv var nervøs. Luna ordinerede kontaktpersonen en stiv whisky og en støttende samtale, hvilket tilsyneladende havde god effekt.

Vi fik holdt vores to oplæg. Efterfølgende var der mange, der henvendte sig til Luna for at høre nærmere om, hvordan hun er kommet så langt efter så svært et liv. Hun smilede glad, og det var tydeligt, hvor vigtigt det var at være et givende og aktivt menneske efter så mange år som passiv patient.

Så var det tid til konferencens festmiddag, som bestod af colddogs (kolde hotdogs) i et køligt telt og drikkevarer udleveret mod aflevering af kuponer. Efterfølgende blev vi af festarrangørerne inviteret med til penthousefest. Her var der ikke sparet på noget, og Luna var tydeligvis den eneste i selskabet, der havde lært af sine livserfaringer, at det ikke var godt for hende at drikke.

Vi havde ikke siddet længe, før der hang en fuld sygeplejerske ind over Luna. Hun tilbød hurtigt Luna at overnatte i hendes seng. Jeg ved ikke, hvad motivet var, men jeg ved, at der ikke står noget om den slags sengeterapi i nogle af de bøger, jeg kender om psykiatrisk sygepleje.

Da Luna lidt senere fortalte, at der nu var to sæt bare balder, der bevægede sig lifligt ude på altanen lige bag os, krydsede jeg alt, hvad jeg havde af fingre, og håbede, at hun var synshallucineret, eller at det blot var månen, hun havde set. Men da jeg fik øje på en lille rød bum på den ene månehalvdel, forsvandt det sidste, der måtte have været tilbage af min tvivl og min ansigtskulør. Ligblev vendte jeg mig om mod Luna, alt imens jeg febrilsk undskyldende forsøgte at forklare, at sådan plejede sygeplejersker ikke at opføre sig. Hun lagde sin arm om min skulder, og mens jeg kikkede ind i det eneste sæt klare øjne i selskabet, beroligede hun mig med, at hun havde set mere i sit liv, end jeg nogen sinde kom i nærheden af.

Jeg faldt hurtigt til ro og glædede mig over, at der var et normalt menneske i selskabet, som jeg kunne støtte mig op ad.